

Ó jaj, hogy eltűnt minden

[2012. december]

Ó jaj, hogy eltűnt minden, hogy hullt le, évre év!
Éltem valóban én, vagy álmodtam itt elébb?
Amit valónak hittem nem volt talán sehol?
Mély álmom ringatott el, csak nem tudom mikor.
Most íme fölriadtam és oly idegen,
mit úgy ismertem én még akár a tenyerem.
Az emberek s a táj, amelyet úgy szerettem,
gyerekkorom kalandos vidéke ismeretlen.
Ki akkor víg barát volt, ma sír felé hajol,
erdőt irtottak erre, amott bedőlt major;
s ha régi patakunk is másképpen folya itt,
mint hontalan, csak nézném eltűnő fodrait.
Akiire ismerősként gondoltam még tavaly,
alig köszönnek s mindent betölt a baj s a jaj.
Úgy foszlik semmivé most a boldog és merész
gyerekkor, mint a tenger vizére mért ütés
örökre már, ó jaj!

Ó, jaj, hogy élnek itt most az ifju emberek!
Bűnbánat nincs szívükben s mind gondok közt remeg
és mind aggódik folyton: így élni jó talán?
e bús világban, látom, senki sem vidám.
Nincsen tánc, sem ének, gond marta szerteszét,
keresztény ember még ily gyászosan nem élt,
az asszonyok fejéke régen nem ragyog,
parasztgúnyját viselnek büszke lovagok.
Haraggal írt levélben intett meg minket Róma,
örömünk nincs s a bánat oly szívet szaggató ma,
hogy teljesen kifáraszt (jól éltünk hajdanán!)
s most mintha régi kedvünk búra váltanám.
Az égi vadmadár is bánatos felettem,
csodálható-e hát, hogy én is csüggedt lettem?
S mit mondtam vén bolond most sok bajom között?
Aki gyönyörben él itt, mennyekben lesz száműzött,
örökre már, ó jaj!

Ó jaj, mi édes volt, mind megromolt hát mégis!
A mézben látom én ma már lebegni az epét is.
Kívül fehér, piros, zöld a világ s dalra vár,
de bévül úgy sötétlik, mint a rossz halál,
s kit látszat csábított csak, az majd vigaszra lel,
a földi bűnt bűnhődés, vezeklés oldja fel.
Lovagok, a vezeklés, ez itt a dolgok,
sisaktok jó s a páncél, a csuklóvas forog,
megszentelt kardotok van és pajzsotok kemény.
Adná az Úr, hogy méltó lennék a győzelemre én!
Akkor, bár oly szegény vagyok búsás zsold várna rám,
mert nem birtokra vágyom, aranyra sem ma már,
az üdvök koronája örökre szívem vágya,
egy zsoldos elnyerheti, markában ott a dárda.
Ha átkelhetnék én a szent hadak hajóival,
a vízen zsoldárt zengenék és már nem azt, hogy: jaj!
azt már sosem, hogy: jaj!

Kategoria: Talált vers

Denumire autor: Walter von der Vogelweide

Látó Szépirodalmi Folyóirat